

предприетото общо настъпление на войските от западния отредъ на Генералъ Гурко. Презъ Самоковъ настъпихме къмъ Татаръ Пазарджикъ. На 27 декемврий наближихме село Чамурлий, което бѣше заето отъ слаби турски части; следъ кратка престрелка ние ги заставихме да отстъпятъ къмъ село Ново село. На другата сутринь единъ мой старъ другарь, капитанъ Краснокуцки, командиръ на 4-а линейна рота, ми разказа следния знаменателенъ сънъ: „Турцитѣ нѣколко пжти го обграждали, обстрелвали и нападали, а той оставалъ невредимъ“. Капитанътъ продължи: „Щомъ стигнемъ веднажъ въ Самоковъ, ще се помжча да остана въ тамошната болница и не ще продължа по-нататъкъ движението въ частъта, защото „чесотката“ съвършено ме измжчи вече и не ми дава ни минутка покой“. Добре е да отбележа и това, че откато напуснахме Орхание, въ продължение на цѣлия походъ, всички ние — войници и офицери — нѣмахме никаква възможность да се погрижимъ било за облѣкло, било за чистота, ни да се омиемъ, нито преоблѣчемъ, тъй като постоянно ношувахме на биваци и поради бързото ни движение, нашиятъ обозъ не бѣ въ положение да ни настигне презъ Балкана. Нѣмахме никакви чисти долни дрехи и бѣхме всички овѣшкавѣли и поради силнитѣ сърбежи много отъ нашитѣ хора се бѣха разранили до кръвъ. Така се появи болестъта чесотка.

На 28 декемврий въ 9 часа сутринъта нашата маса се изтегли изъ село Чамурлий на пжтъ къмъ село Ново село. Въ 2 часа следъ обѣдъ забелязахме неприятеля странично отъ селото. Той откри по насъ честъ огънь: даде се заповѣдъ да се развиятъ частитѣ ни въ боевъ редъ, нахвърлихме се стремително върху неприятеля — разположенъ на височинитѣ предъ селото — и подъ най-силенъ артилерийски и пушеченъ огънь ние продължавахме атаката. Ето че единъ подофицеръ отъ нашата рота ми донесе печална вестъ: ротниятъ ни командиръ капитанъ Краснокуцки убитъ! Азъ трѣбваше да поема командуването на ротата. Въпрѣки отчаяната съпротива на неприятеля при атакуването на неговитѣ позиции — той бѣ заставенъ да отстъпи въ паническо бѣгство къмъ селото, въ което навлѣзе. Не дълго следъ това ний зачухме викове отъ къмъ селото и скоро до